

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6129/2020
21.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Данијеле Николић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Иван Ђаловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж рр 301/20 од 04.09.2020. године, у седници одржаној 21.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж рр 301/20 од 04.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж рр 301/20 од 04.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку Прр1 326/19 од 12.02.2020. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Београду Ст 4558/10 исплати, и то тужиоцу АА износ од 1.164.113,48 динара и тужиљи ББ износ од 738.867,47 динара, са законском затезном каматом почев од 02.07.2019. године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца у делу којим су тражили да се обавезе тужена да им на досуђене износе из става првог изреке плати законску затезну камату почев од 12.03.2013. године до 01.07.2019. године, као неоснован. Трећим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од по 42.412,50 динара са законском затезном каматом почев ода дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж рр 301/20 од 04.09.2020. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда

потврђена у ставу првом и трећем изреке. Другим ставом изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18).

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади имовинске штете која је тужиоцима изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Београду Ст 4558/10 којом је утврђено да је тужбени захтев основан, а тужена обавезана да наведену накнаду плати тужиоцима са припадајућом каматом. О овом праву тужилаца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој правној ствари тужба је поднета дана 02.07.2019. године, а као вредност предмета спора за тужиоца АА означен је износ од 1.164.113,48 динара, а за тужиљу ББ износ од 738.867,47 динара. Тужиоци се у спору налазе у положају формалних супарничара из члана 205. ЗПП, због чега се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије, одређује према вредности главног захтева сваког од тужиоца засебно. Пошто вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде за сваког од тужилаца очигледно не прелази динарску противвредност од

40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић